

OSNOVNE ŠKOLE

II mjesto na Konkursu "MOJ PRIJATELJ, HRABRI BORAC PROTIV TEŠKE BOLESTI"- *Priča bez šifre. Autor Kristina Knez, O.Š. "Fra Lovro Karaula" Livno, VII razred*

Moj prijatelj- hrabri borac protiv teške bolesti

Život se može promijeniti u trenu. To je bio slučaj sa mojom obitelji. Naizgled bezazlena prehlada moje dvogodišnje sestrice završila je katastrofom. Dijagniza, leukemija od koje nam je svima zastao dah, ledila se krv u žilama. Naš život okrenuo se naglavačke. Nisam to mogla prihvatiti. Ne, leukemija! Ne moja mala sestra! To se dešava nekom drugom, to gledamo na televiziji. Stvarnost je bila drukčija. Teška istina visila je nad mojom obitelji kao mač koji će svaki tren pasti. Moj stariji brat, sestra i ja sami u kući. Tišina, pustoš u kući i u duši. Mama i tata su sa sestrom u bolnici. Seka prolazi kroz pakao. Svakodnevno vađenje krvi, terapije, vađenje koštane srži, injekcije mojoj sestrici se postale svakodnevnicama. Terapije je primala preko centralnog vanjskog katetera kojeg su operativno ugrađivali čak dva puta. Prvi put je trajao tjedan dana i ispao van. Sami dolazak u bolnicu, u nepoznato okruženje, bio je dovoljan šok za nju. A sve ostalo...Mama je bila sa sestrom od jutra do navečer dok bi seka zaspala. Mama nas je tješila da će sve biti uredu, da smo na vrijeme otkrili tu groznu bolest, ali pogled na mamu i njene umorne i uplakane oči nikako nisu mogle biti utjeha. Mamu smo vidali samo vikendom kroz osam dugih mjeseci, koliko je i trajalo bolničko liječenje moje seke. Mi, djeca smo preživjeli šok kad smo došli u posjet i nismo prepoznali sestricu. Kroz prozor bolničke sobe gledali smo troje djece, a nismo prepoznali sestru koja je bila ispred nas. Još gore je bilo kad nam nije dala ni blizu sebe histerično plačući i vrišteći da izađemo. Roditelji su pokušali pripremati na to, objašnjavajući da je to sve od lijekova koje pije i danije kao prije, ali će biti.

Naša seka bila je ispred nas, bez kose i potpuno drugačija. Šok, nevjerica, suze! Prvi put je izašla iz bolnice na svoj treći rođendan, nakon tri mjeseca liječenja. To je bilo veliko slavlje. Tad smo seku ponovo učili hodati. Našoj sreći nije bilo kraja, a o njoj da vam ne pričam. Ubrzo se vratila na dalje liječenje. Rezultati su bili bolji. Seka se privikla na život u bolnici, na sestre i doktorice. Ponašala se kao mala doktorica. Divila sam joj se, tako malenoj, kako je hrabra. Dolazila bu kući, ali nakratko. Svi smo nekako privikli na svoj novi život. Radovali smo se sastancima s roditeljima i posjetama sestrici. Nakon punih osam mjeseci, bolničko liječenje je, hvala Bogu, završeno. Već godinu dana je na kućnom održavanju. Moji roditelji svake srijede vode našu sestru na kontrolu u Split. A ona je kao i svako drugo dijete. Nitko ne bi pomislio da je bila bolesna. Još će moja seka, taj mali veseli borac, do kraja pobjediti bolest. Dok ovo pišem, ona neumorna trčkara oko mene i ne da mi mira. Ovo što smo mi preživjeli ne želim nikom živom! Moja mama se trudi ispričati svima kako i obična prehlada može krenuti u krivo.

Trebamo biti hrabri i ustrajati i boriti se do kraja. Htjela bi na ovaj način pokazati kako smo svi izdržali, a najviše moja sestra. Bilo bi mi drago da ona bude zadnja koja je oboljela od te teške bolesti..